

5) Art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów jest uprawniony do rozkładania na raty, odraczania i umarzania zaległości z tytułu wpłat na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami lub kosztami albo groziłoby dłużnikowi zniszczeniem materialnym. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów może uprawnienie to przenieść na prezydya wojewódzkich rad narodowych“.

6) Art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. 1. Funduszem Gospodarki Mieszkaniowej administruje Zarząd.

2. W skład Zarządu wchodzi przedstawiciele: Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrów Gospodarki Komunalnej, Finansów, Budownictwa i określonych przez Radę Ministrów organizacji społecznych.

3. Nadzór nad działalnością Funduszu wykonuje Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów.

4. Statut organizacyjny Funduszu nada Rada Ministrów w drodze rozporządzenia“.

7) Art. 28 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada Ministrów na wniosek Zarządu Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej, zgłoszony przez Ministra Gospodarki Komunalnej, ustali dla poszczególnych województw oraz m. st. War-

szawy i m. Łodzi wysokość kwot, w granicach których wykonywane będą remonty i inne roboty wymienione w art. 19.

2. Plany przeprowadzania remontów i robót, o których mowa w ust. 1, ustalają prezydya miejskich (gminnych) rad narodowych w granicach kwot wyznaczonych na te cele przez prezydya rad narodowych wyższego stopnia“.

8) Art. 29 i 32 skreśla się.

Art. 2. Upoważnia się Ministra Gospodarki Komunalnej do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 28 lipca 1948 r. o najmie lokali z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszego dekretu oraz przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji działów, rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 3. Wykonanie dekretu porucza się Ministrom: Gospodarki Komunalnej, Finansów i Budownictwa.

Art. 4. Dekret wchodzi w życie z dniem pierwszym miesiąca następującego po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijał*

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: *R. Piotrowski*

443

D E K R E T

z dnia 26 października 1950 r.

o przekształceniu Akademii Handlowej w Krakowie na Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Krakowie.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy z dnia 21 lipca 1950 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 271) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Akademię Handlową w Krakowie przekształca się w państwową wyższą szkołę akademicką pod nazwą Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie.

Art. 2. Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie posiada osobowość prawną.

Art. 3. Studenci Akademii Handlowej w Krakowie stają się studentami Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie.

Art. 4. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki.

Art. 5. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1950 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *w z. H. Golański*

444

D E K R E T

z dnia 26 października 1950 r.

o przekształceniu Akademii Handlowej w Poznaniu na Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Poznaniu.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 21 lipca 1950 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29,

poz. 271) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Akademię Handlową w Poznaniu przekształca się w państwową wyższą szkołę akademicką pod nazwą Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Poznaniu.

Art. 2. Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Poznaniu posiada osobowość prawną.

Art. 3. Studenci Akademii Handlowej w Poznaniu stają się studentami Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu.

Art. 4. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Szkół Wyższych i Nauki.

Art. 5. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1950 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Szkół Wyższych i Nauki: w z. *H. Golański*

445

DEKRET

z dnia 26 października 1950 r.

o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 21 lipca 1950 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 271)—Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się do należności świadków, biegłych (tłumaczy) i stron w postępowaniu przed sądami oraz innymi władzami i organami wymiaru sprawiedliwości, jeżeli szczególne przepisy ustawowe nie stanowią inaczej.

2. Przez oznaczenie „sąd“ w dalszych przepisach rozumie się sąd, władzę lub organ, które dokonują odnośnej czynności urzędowej.

Należności świadków.

Art. 2. 1. Świadcowi na jego żądanie może być przyznane odszkodowanie za zarobek utracony z powodu stawiennictwa na wezwanie sądu.

2. Wynagrodzenie za utracony zarobek przyznaje się świadkowi w wysokości udowodnionej przeciętnego jego dziennego zarobku, jednak nie wyżej niż 1.000 zł dziennie.

Art. 3. 1. Świadek zamieszkały w miejscowości oddalonej ponad 10 km od miejsca wykonywania czynności urzędowej, do której został wezwany, może żądać wypłaty mu strawnego i zwrotu kosztów podróży od miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności i z powrotem.

2. Sąd może przyznać zwrot kosztów podróży świadkowi zamieszkałemu bliżej niż 10 km, wszakże w odległości nie mniejszej niż 4 km od miejsca wykonywania czynności urzędowej, jeżeli przemawiają za tym względy słuszności.

3. Strawne wypłaca się świadkowi w wysokości 300 zł dziennie w przypadku, jeżeli pobyt w sądzie i podróże w obie strony łącznie trwały ponad 12 godzin.

Art. 4. 1. Za koszty podróży uznaje się koszty przejazdu środkiem transportu masowego (koleją, autobusem itp.) w klasie najniższej, w braku zaś takiego środka — koszty przejazdu najtańszym z dostępnych środków lokomocji.

2. W przypadku gdy kilku świadków korzystało z jednego pojazdu na wspólny koszt, przyznaje się każdemu z nich część kosztów na niego przypadającą.

Art. 5. Świadcowi, jeżeli nie zostanie on zwolniony przez sąd w dniu, na który został wezwany, służy także prawo do zwrotu poniesionych faktycznie kosztów noclegu w wysokości do 300 zł za nocleg.

Art. 6. 1. Prawo do żądania należności przewidzianych w art. 2 — 5 służy osobie wezwanej w charakterze świadka, jeżeli się stawiła, choćby przesłuchana nie została.

2. W przypadkach, gdy osoba uprawniona do otrzymania należności przewidzianych art. 2 — 5 będzie wezwana w charakterze świadka w kilku sprawach na ten sam dzień, natenczas przyznaje się jej te należności tylko raz.

3. Świadcowi, którzy zgłosili się bez wezwania sądu, należności przewidziane w art. 2 — 5 mogą być przyznane tylko w przypadku, jeżeli zostali przez sąd przesłuchani.

Art. 7. 1. Sąd może przyznać należności określone w art. 3—6 także osobie towarzyszącej świadkowi, jeżeli świadek ze względu na stan zdrowia nie mógł przybyć do sądu bez opieki osoby mu towarzyszącej.

2. W warunkach przewidzianych w ust. 1 sąd może przyznać zwrot kosztów przejazdu odpowiednim w danym przypadku środkiem transportu także osobom zamieszkałym bliżej niż 4 km od miejsca wykonywania czynności urzędowej.

Art. 8. Przepisów art. 2 — 7 nie stosuje się do świadków pozostających w czynnej służbie państwowej, cywilnej lub wojskowej, jeżeli powołani zostali do zeznawania w związku z pełnieniem służby. W tych przypadkach świadkowi służy prawo do należności przewidzianych w obowiązujących przepisach dla pracowników państwowych w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym.

Należności biegłych (tłumaczy).

Art. 9. 1. Biegłemu (tłumaczowi) powołanemu przez sąd służy prawo do wynagrodzenia za wykonaną pracę.

2. Biegłemu (tłumaczowi) wezwanemu do sądu w razie nieskorzystania przez sąd z jego usług służy prawo do wynagrodzenia za utracony z powodu stawiennictwa zarobek.

3. Biegłemu (tłumaczowi) powołanemu poza miejscowość jego zamieszkania służy prawo do diet oraz do zwrotu kosztów przejazdów i noclegów.

4. W razie wezwania biegłego (tłumacza) w kilku